

Arrest

nr. 86 062 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 30 augustus 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 30 augustus 2011 beslist de gemachtigde tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 20.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.11.2010 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 13.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar

haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een verklaring voorlegt van de schoonvader van haar broer, van een zekere R. (...), en van de werkgever van R. (...). Overwegende dat betrokkene ook een Nederlandse vertaling van de verklaringen van R. (...) en zijn werkgever voorlegt. Overwegende dat deze drie verklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen. Overwegende dat het hier bovendien gaat om niet-officiële informatie uit niet-officiële bronnen die niet noodzakelijk onpartijdig zijn. Overwegende dat deze verklaringen daarom bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een geboorteakte en een foto van zichzelf in wat een LTTE-uniform zou moeten zijn, voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar eerste asielaanvraag reeds een geboorteakte en een foto van zichzelf in een LTTE uniform voorlegde, en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene een kopie van haar identiteitskaart voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een envelop voorlegt waarin ze enkele van bovenstaande documenten heeft ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een brief voorlegt van een psychotherapeut waarin staat geschreven dat betrokkene aan een posttraumatische stressstoornis en geheugenverlies zou lijden. Overwegende dat de RVV bij betrokkene eerste asielaanvraag over haar voorgehouden geheugenverlies het volgende schreef: Zelfs indien verzoeksters verklaringen over de traumatische (oorlogs)ervaringen en gedwongen tewerkstelling voor de LTTE waarachtig zouden zijn, dan kan nog niet worden aangenomen dat de gevolgen "op de mentale gesteldheid" van verzoekster haar verstandelijke vermogens dermate zouden aantasten dat dit tot onverzoenbare en tegenstrijdige verklaringen leidt over vrij evidente feiten Overwegende dat het onderzoek van betrokkene voorgehouden psychische problemen daarenboven het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet anders kon dan opnieuw asiel aanvragen omdat zij nieuwe documenten bekam die haar asielrelaas steunen.

Zij stelt dat ze verschillende stukken heeft neergelegd, en dat de dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij verwijst eerst en vooral naar de verklaringen van de schoonvader van haar broer en diens werkgever. Zij kreeg deze verklaringen per post en heeft tevens de enveloppe neergelegd. Zij heeft er geen enkel belang bij om een enveloppe neer te leggen die geen enkel belang zou hebben. Zij legt deze neer omdat dit de enveloppe is waarmee zij de documenten heeft verkregen, en het is onmogelijk te bewijzen wat er in een enveloppe zit. Bovendien stelt de verzoekende partij zich de vraag hoe men documenten kan opsturen vanuit Sri Lanka, en ze benoemen op de enveloppe, terwijl men weet dat uit de documenten blijkt dat ze tegen de regering gericht zijn. Uiteraard zouden deze dan onmiddellijk worden ingehouden en kan de verzender nog veel problemen krijgen. De enveloppe toont juist aan dat de verzoekende partij de documenten recentelijk heeft ontvangen. De dienst Vreemdelingenzaken moet hiermee dan ook rekening houden.

De verzoekende partij verwijst verder naar de geboorteakte en foto's. De foto van de verzoekende partij in een LTTE uniform zou moeten onderzocht worden door het Commissariaat-generaal. Uit de motivering van de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het bestuur zelf niet kan uitmaken of dit werkelijk een LTTE uniform is of niet. Het Commissariaat-Generaal zou dit bij de gegrondheidsfase moeten onderzoeken. De dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet zomaar beweren dat de foto geen waarde heeft. Dit is immers de taak van het Commissariaat-Generaal.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het medisch attest. Dit bewijst dat haar relaas gesteund is op waargebeurde feiten. Het toont nog maar eens aan hoe brutaal, onmenselijk, en vernederend zij is behandeld in Sri Lanka. Ondertussen heeft de verzoekende partij ook een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De verzoekende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing aangaande het medisch attest. Er kan volgens haar niet betwist worden dat zij een medisch rapport heeft voorgelegd bij haar asielaanvraag waaruit blijkt dat zij psychische problemen heeft en zelfs een maand in het ziekenhuis heeft gelegen omwille van haar psychische toestand. Een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar vaststellen welke waarde een medisch verslag heeft. Hij kan niet uitmaken of de gevolgen van de mentale gesteldheid geleid hebben tot tegenstrijdige verklaringen over evidente feiten. Enkel een psychiater, een onafhankelijke, of iemand die aangesteld is door het Commissariaat-generaal kan dit uitmaken. Dit moet dan ook onderzocht worden.

De verzoekende partij verwijst verder naar een rapport dat werd gepubliceerd door International Crisis Group, en citeert uit dit rapport om aan te tonen dat twee jaar na de oorlog de Tamils nog steeds onderdrukt worden. Het is volgens haar dan ook overduidelijk dat de situatie niet verbeterd is en dat de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen. Uit het rapport blijkt bovendien ook dat vrouwenrechten geschonden worden en dat vrouwen op een onmenselijke manier behandeld worden. De bestreden beslissing houdt hiermee geen rekening. De verzoekende partij beschikte niet over een andere beroepsmogelijkheid en moest daarom een nieuwe asielaanvraag indienen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing is foutief en steunt zich niet op de basis van het dossier. Bijgevolg is de dienst Vreemdelingenzaken op basis van de verkeerde feiten tot een foute beslissing gekomen. Bovendien is de gemachtigde op onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat ze verschillende stukken heeft neergelegd, en dat de dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij verwijst naar de verklaringen van de schoonvader van haar broer en diens werkgever, de enveloppe waarmee zij de documenten heeft verkregen, de geboorteakte en foto's, en het medisch attest. Na eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde concludeerde dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen, het hier bovendien gaat om niet-officiële informatie uit niet-officiële bronnen die niet noodzakelijk onpartijdig zijn, dat de verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag reeds een geboorteakte en een foto van zichzelf in een LTTE uniform voorlegde, en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten, dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn, en dat de Raad bij betrokkenes eerste asielaanvraag over haar voorgehouden geheugenverlies het volgende schreef: Zelfs indien verzoeksters verklaringen over de traumatische (oorlogs)ervaringen en gedwongen tewerkstelling voor de LTTE waarachtig zouden zijn, dan kan nog niet worden aangenomen dat de gevolgen "op de mentale gesteldheid" van verzoekster haar verstandelijke vermogens dermate zouden aantasten dat dit tot onverzoenbare en tegenstrijdige verklaringen leidt over vrij evidente feiten en dat het onderzoek van betrokkenes voorgehouden psychische problemen daarenboven het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen waarvan de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat het bestuur ze over het hoofd heeft gezien.

Wat de enveloppe betreft doen de argumenten van de verzoekende partij dat zij er geen enkel belang bij heeft om een enveloppe neer te leggen die geen enkel belang zou hebben, zij deze neerlegt omdat dit de enveloppe is waarmee zij de documenten heeft verkregen, het onmogelijk is te bewijzen wat er in een enveloppe zit, en zij zich de vraag stelt hoe men documenten kan opsturen vanuit Sri Lanka en ze benoemen op de enveloppe, terwijl men weet dat uit de documenten blijkt dat ze tegen de regering gericht zijn, niets af aan voornoemde motieven van de bestreden beslissing aangaande de enveloppe. De verzoekende partij maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk waarom de verklaringen waarvan sprake geen gesolliciteerd karakter hebben. Verder werd de beoordeling van het medisch attest waarover de verzoekende partij het heeft niet gedaan door een ambtenaar, maar wel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bestreden beslissing vermeldt dit ook expliciet. Dit laatste onderdeel mist feitelijke grondslag.

Uit de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij zelfs geen melding maakte van het rapport dat werd gepubliceerd door International Crisis Group wanneer haar werd gevraagd welke de nieuwe elementen zijn die zij aanbrengt voor de nieuwe

aanvraag. De verzoekende partij kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit element.

Verder betwist de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing niet, waardoor het blijft staan: *“Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan”*.

Uit voorgaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde beginselen en wetsbepalingen niet aannemelijk maakt. Zij maakt verder niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze besliste tot de niet inoverwegingname van een asielaanvraag.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC